

Адвентистський ВІСНИК

№ 3 (381)
Березень 2022

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

СЛУЖЕНИЕ, как НЕ служение. ПОКЛОНЕНИЕ, как НЕ поклонение.

Задаем ли мы сегодня Господу вопрос: «Что мне сделать для Тебя?» Если у вас есть желание сделать что-то для Бога сегодня, значит вы служите Ему от полного сердца. Прислушайтесь к себе, проанализируйте свои мотивы: почему вы пришли к Богу, почему вы Ему служите? У вас есть цели, которые Бог должен осуществить, или вы не можете жить без Господа, потому что Он ваша жизнь?

2

Господь –
Пастырь мой

6

Я не міг без тебе
розпочати урок

9

Труд одного
человека

10

Бог исцелил меня
в пустыне

14

СЛУЖЕНИЕ как НЕ служение. ПОКЛОНЕНИЕ как НЕ поклонение.

Один профессор психологии во время лекции объяснил своим студентам, что гнев имеет три проявления. Для того чтобы курс лекций был более понятным, он прибег к практическому применению. «Давайте посмотрим, как гнев проявляет себя», – сказал он студентам. Профессор взял телефон и набрал номер из произвольных цифр. Включил громкую связь. Вызов принял неизвестный человек. Профессор сказал: «Позовите, пожалуйста, Николая». Незнакомец ответил, что там нет Николая. Профессор положил трубку и сказал студентам, что такое состояние называется удивлением. Потом набрал тот же номер и снова позвал Николая. Незнакомый человек ответил: «Я же сказал вам, что здесь Николая нет. Вы ошиблись номером. Пожалуйста, не звоните больше». Обращаясь к студентам, профессор сказал: «А это состояние называется раздражением». В третий раз позвонил по тому же номеру: «Быстро позовите Николая!» Естественно, тот человек уже кричал в ответ и был разъярен. «Это состояние называется гневом», – сказал студентам профессор.

Однако речь пойдет не о гневе. Оказывается, существует три состояния поклонения или служения Богу либо не служения Ему. Как разные люди отнеслись к рождению Иисуса? Волхвы, услышав эту весть, преодолели долгий путь, чтобы поклониться рожденному Младенцу Иисусу Христу. Реакцией Ирода были ненависть и отвращение к этому Новорожденному. Он встревоженно просил узнать, где именно родился Иисус, чтобы как бы поклониться

Ему, но на самом деле планировал Его убить (Мф. 2:3-8). Реакцией книжников, которых Ирод собрал, было полное безразличие.

Где и когда человеку выгодно

«Двадцати пяти лет воцарился Амасия и двадцать девять лет царствовал в Иерусалиме. Имя матери его Иегоаддана из Иерусалима. И делал он удобное в очах Господних, но не от полного сердца» (2 Пар. 25:1, 2). Итак, поклоняться Богу можно не от полного сердца. Можно ли назвать это поклонением? К чему приводит такое поклонение? В своей жизни Амасия руководствовался законом Моисея. «Когда утвердилось за ним царство, тогда он умертвил рабов своих, убивших царя, отца его. Но детей их не умертвил, так как написано в законе, в книге Моисеевой...» (2 Пар. 25:3, 4). Служа Богу, Амасия прибегал к Священному Писанию, но в то же время поклонялся не от полного сердца. «Амасия, придя после поражения Идумеян, принес богов сынов Сеира, и поставил их у себя богами, и пред ними кланялся, и им кадил» (2 Пар. 25:14). В одних случаях он прибегал к Богу, в других – полностью отступал от Господа.

Собирая армию, он также пригласил израильтян. К нему пришел пророк и сказал, чтобы царь шел один. «И собрал Амасия Иудеев, и поставил их по поколениям под власть тысяченачальников и стональничков, всех Иудеев и Вениамитян; и пересчитал их от двадцати лет и выше, и нашел

их триста тысяч человек отборных, ходящих на войну, держащих копье и щит. И еще нанял из Израильян сто тысяч храбрых воинов за сто талантов серебра. Но человек Божий пришел к нему и сказал: царь! пусть не идет с тобою войско Израильское, потому что нет Господа с Израильянами, со всеми сынами Ефрема. Но иди ты один, делай дело, мужественно подвизайся на войне. Иначе повергнет тебя Бог пред лицом врага, ибо есть сила у Бога подержать и повергнуть» (2 Пар. 25:5-8). Амасия послушал пророка. «И отделил их Амасия, войско, пришедшее к нему из земли Ефремовой, чтоб они шли в свое место...» (2 Пар. 25:10). Далее написано, что «воспылал» гнев Бога на царя, и Он снова послал к нему пророка, чтобы спросить: «Зачем ты прибегаешь к богам народа сего, которые не избавили народа своего от руки твоей?» (ст. 15). Амасия возмутился, ведь он не ставил пророка царским советником. Он попросил его замолчать, чтобы его не убили.

Человек, поклоняющийся Господу не от всего сердца, чувствуя опасность, прибегает к Богу. А когда ему не нужна помощь, он делает то, что ему хочется. К кому примкнет такой человек: к тем, кто отверг Бога, или к тем, кто поклоняется Господу? Как ему будет выгодно. В большинстве случаев он отступит от Бога.

Не расположил сердце к Господу

Рассмотрим пример царей Ровоама и Иеровоама. О втором царе написано, что он сделал два золотых тельца и изгнал из святилища всех левитов. Ровоам – царь, служивший Богу, но не от полного сердца. Исследуя жизнь царя Ровоама, видим, как он поступал, когда люди просили, чтобы он улучшил жизнь общества и отменил налоги, которые наложил его отец. Сначала он колебался, искал Божьей мудрости, но в итоге выбрал неправильный путь. Далее он вернул на служение всех тех левитов, которых выгнал Иеровоам. Хорошее дело, но снова в его жизни проявляется идолопоклонство. Самое трагичное – итог его жизни: «И делал он зло, потому что не расположил сердца своего к тому, чтобы взыскать Господа» (2 Пар. 12:14).

На протяжении своей жизни Ровоам делал не только зло, но почему в Библии ему дана такая характеристика? Христос сказал, что «никто не может служить двум господам: ибо или одного будет ненавидеть, а другого любить; или одному станет усердствовать, а о другом нерадеть. Не можете служить Богу и маммоне» (Мф. 6:24). Иисус и дьявол не идут в одном направлении. Зачем служить

Господу, если ты не хочешь делать это от всего сердца?

СЛУЖИМ НЕ РАДИ БОГА

Царь Ииуй провел духовную реформу среди израильского народа, уничтожил идолопоклонство, культ Ваала. *«И вынесли статуи из капища Ваала и сожгли их. И разбили статую Ваала, и разрушили капище Ваалово; и сделали из него место нечистот, до сего дня. И истребил Ииуй Ваала с земли Израильской»* (4 Цар. 10:26-28). Читая эти библейские стихи, видим, что Ииуй служил Богу от чистого сердца. Все было бы хорошо, если бы не слова пророка Осии об этом царе: *«И Господь сказал ему: "нарекни ему имя Изреель, потому что еще немного пройдет, и Я взыщу кровь Изрееля с дома Ииуева и положу конец царству дома Израилева"»* (Ос. 1:4).

Как такое возможно? Ииуй уничтожил идолопоклонство в израильском народе, а Господь говорит, что Он взыщет с него за кровь убитых им идолопоклонников. Почему так происходит? *«Впрочем от грехов Иеровоама, сына Наватова, который ввел Израиля в грех, от них не отступал Ииуй, от золотых тельцов, которые в Вефиле и которые в Дане... Но Ииуй не старался ходить в законе Господа, Бога Израилева, от всего сердца. Он не отступал от грехов Иеровоама, который ввел Израиля в грех»* (4 Цар. 10:29, 31).

Эти слова мы читаем сразу после того, как Ииуй уничтожил идолопоклонников. Если царь был таким сильным реформатором, зачем он уничтожил культ Ваала, но при этом не истребил всех остальных богов? Царь преследовал свои личные цели. Поэтому Бог говорит: «Все, что ты совершил, ты сделал не ради Меня, а потому, что хотел использовать Меня для достижения твоей цели». Господь видел сердце Ииуя, не посвященное Ему полностью.

БОГ ВИДИТ ЧЕЛОВЕКА НЕ ТАК, КАК ЛЮДИ

Обратите внимание на Ананию и Сапфиру. Они продали свою землю и часть денег отдали на нужды церкви. Их иначе как жертвенными людьми не назовешь. Сегодня не каждый, продав землю или квартиру, отдаст часть денег в церковь. Но итог их жизни был печальный. Анания и Сапфира погибли. Бог не принял их пожертвования, потому что они не просто продали эту землю, чтобы посвятить ее Богу. Они желали популярности среди своих соседей, членов Церкви, чтобы о них хорошо говорили. Продали землю за одну сумму, а в церковь пожертвовали совершенно иную.

Когда смотришь ни них со стороны, то они кажутся людьми набожными. Но Бог смотрел на эту семью и видел, какие они низкие. Может ли быть такое, что мы смотрим на павшего человека и говорим, что он нечестивый, а Бог считает его праведным? Павел, до того как стал апостолом, преследовал и убивал христиан. Какую оценку мы бы дали ему? Даже когда он обратился к Богу, ему не верили, боялись строить с ним отношения. Христиане думали, что Царство Небесное не для таких. Однако Бог говорит, что сердце у него чистое, но деятельность направлена в неправильное русло. Его просто надо обучить, наставить, и этим же искренним сердцем, каким он преследовал верующих, он будет всех спасать. Бог смотрит на сердце.

БОГУ ВАЖНЫ НАШИ МОТИВЫ

Что можем сказать об Анне и Фенанне? Фенанна ходила в дом Господень, но при этом постоянно доводила Анну до того, что та начинала роптать (см. 1 Цар. 1). На первый взгляд, Фенанна – верующий человек, но ее мотивы и поступки ужасны.

Вспомним Неемана, страдавшего проказой. Он исполнил указания пророка и исцелился, обратился к Богу. *«И сказал Нееман: если уже не так, то пусть раба твоему дадут земли, сколько снесут два лошака, потому что не будет впредь раб твой приносить всесожжения и жертвы другим богам, кроме Господа. Только вот в чем да простит Господь раба твоего: когда пойдет господин мой в дом Риммона для поклонения там и опрется на руку мою, и поклонюсь я в доме Риммона, то, за мое поклонение в доме Риммона, да простит Господь раба твоего в случае сем. И сказал ему: иди с миром. И он отъехал от него на небольшое пространство земли»* (4 Цар. 5:17-19). Нееман сказал, что впредь не будет поклоняться другим богам, поэтому ему нужен участок земли, чтобы только там приносить свои жертвы Господу.

Смотря на человека, стоящего на коленях перед статуей, мы подумаем, что он отступник. Но мы же знаем о его желании не поклоняться другим богам. На самом деле Нееман не пошел поклоняться языческим богам. Тогда был обычай, что царь опирался на руку своего советника. Когда царь поклонился богам, Нееман не мог стоять, как истукан, ему нужно было наклониться. Вот почему кажется, что Нееман поклонился идолу. Бог не осуждает эту ситуацию, потому что Нееман служил Господу от чистого сердца. Идол для него уже ничего не значил, но он не мог оставить царя, который поклонялся идолу.

ЧТО ТЫ ХОЧЕШЬ ОТ БОГА?

Люди приходят к Богу из разных побуждений, с разными мотивами. Одни любят Бога и хотят Ему служить. Приходящим к Нему людям Иисус задавал вопрос: «Что вам нужно? Зачем Я вам? Чего вы ожидаете от Меня?» Два ученика Иоанна Крестителя, увидев Христа, последовали за Ним. *«Иисус же, обратившись и увидев их идущих, говорит им: что вам надобно? Они сказали Ему: Равви, что значит: "учитель", где живешь?»* (Ин. 1:38). Наверное, ученики хотели больше узнать о Христе, о пророчествах, познакомиться ближе, потому что Иоанн Креститель постоянно свидетельствовал об Иисусе. Это хорошие мотивы.

«Отвечая ему, Иисус спросил: чего ты хочешь от Меня? Слепой сказал Ему: Учитель! чтобы мне прозреть» (Мк. 10:51). Этот человек пришел к Богу потому, что был болен, хотел исцелиться. Потом, может быть, Господь ему больше и не нужен. Как в случае с десятью прокаженными: все пришли к Иисусу за исцелением, но только один от всего сердца служил Господу. Остальные получили то, что хотели, и пошли своей дорогой.

«Тогда приступила к Нему мать сыновей Зеведеевых с сыновьями своими, кланаясь и чего-то прося у Него. Он сказал ей: чего ты хочешь? Она говорит Ему: скажи, чтобы сии два сына мои сели у Тебя один по правую сторону, а другой по левую в Царстве Твоем» (Мф. 20:20, 21). Снова звучит тот же вопрос. Женщина просила для своих сыновей власти, авторитета, должности, высокого положения.

Павел направлялся с особой миссией уничтожать верующих, находящихся в Дамаске, но по пути все изменилось. Он встретил Господа, и не Иисус у него спрашивает, чего он хочет, а Павел задает этот вопрос. Павел в корне меняет постановку вопроса. *«Он в трепете и ужасе сказал: Господи! что повелишь мне делать? и Господь сказал ему: встань и иди в город; и сказано будет тебе, что тебе надобно делать»* (Деян. 9:6).

Задаем ли мы сегодня Господу вопрос: «Что мне сделать для Тебя?» Если у вас есть желание сделать что-то для Бога сегодня, значит вы служите Ему от полного сердца.

Прислушайтесь к себе, проанализируйте свои мотивы: почему вы пришли к Богу, почему вы Ему служите? У вас есть цели, которые Бог должен осуществить, или вы не можете жить без Господа, потому что Он ваша жизнь? Пусть ваше служение Богу не будет как не служение, ваше поклонение Ему не будет как не поклонение. Пусть ваше служение и поклонение вашему Спасителю будут от полного сердца.

Артур Галстян

У БОЖОМУ НАРОДІ БУДУТЬ ВІРНІ ЛЮДИ

Багато хто прагне в Царство Небесне, але чи всі туди потраплять? Хто і чому буде просіяний з Божого народу? Чи буду я серед тих, хто ввійде через ворота до небесного міста?

Запитання, хто залишить Церкву, можливо, найболючіше з усіх, яке ми ставили собі. Перш ніж відповісти на нього, слід визнати, що наша людська природа вкрай зіпсована. Ми горді й легко піддаємося самообману. Нам значно легше зосередитися на недоліках ближніх, аніж досліджувати своє серце, усвідомлювати власну гріховність і зростати духовно. Проте очевидно одне: наші претензії на релігійне благочестя не вводять в оману Бога. Ми можемо обманювати і себе, й інших, але Господу завжди відомий наш істинний стан. Розмірковуючи над цим питанням, пам'ятаймо, що воно безпосередньо стосується наших особистих взаємин із Богом.

Робота, яку церква не виконала в мирний час і час благодаті, має здійснюватися в тяжкій кризі за найнесприятливіших обставин. Застереження, які замовчувалися через угоду зі світом, будуть проголошені в умовах найзапеклішої протидії з боку ворогів віри. Тоді ті, хто лише називався християнином, хто не зростав духовно, чий вплив поступово сповільнював просування Божої справи, відмовляться від віри та займуть своє місце в таборі ворогів, до яких давно вже тяжіють. Ці відступники виявлять люту ненависть, роблячи все можливе для того, щоб переслідувати та злословити своїх колишніх побратимів і викликати до них ненависть і злість. І ці дні вже не за горами. Кожен член Церкви буде особисто випробуваний і перевірений.

Що заглушає голос Духа Божого?

Просіявання необхідне для очищення Церкви. Пізній дощ буде вилито на Церкву, коли вона стане чистою посудиною. Святе Письмо говорить, що в Церкві, крім пшениці, є і полова, і Бог має намір просіяти її. Коли ж Господь зробить це, на Землі залишиться Церква, що складається тільки з істинних Його послідовників, тобто переможна Церква (див. Е. Уайт. Євангелізм. С. 707).

Кого ж Бог просіє із Церкви? Е. Уайт називає декілька груп людей, які покинуть лави віруючих. Цим людям притаманні безтурботність і байдужість, лицемірство й самообман (Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 182; Т. 4. С. 89, 90; Т. 5. С. 211, 212), жадібність та егоїзм, небажання жертвувати (Ранні твори. С. 50, 269), обжерливість (Свідчення для Церкви. Т. 4. С. 31, 32). З Церкви підуть ті, хто виявляє непослух, хто заздрисний і прискіпливий (Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 187, 251), схильний до засудження та пліток (Погляд угору. С. 122), чий слова та вчинки часто стають причиною суперечок у громадах (Рев'ю енд Геральд. 18 червня 1901). Церкву покинуть люди поверхові, зі світськими нахилами і які легко йдуть на компроміс зі світом (Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 288; Т. 5. С. 81, 463), а також ті, хто задовольнявся лише поверховим читанням Біблії (Свідчення для проповідників. С. 112) і втратив віру в пророчий дар (Вибрані вісті. Т. 3. С. 84).

Серед перерахованих вище груп є дві, чий вплив завдає особливої шкоди духовному стану Церкви. Це люди, які люблять світ і легко йдуть з ним на компроміс, а також заздрисні, прискіпливі пліткарі, які постійно звинувачують і засуджують братів і сестер. Вони не мають Духа Христа, вказують на недоліки, які бачать в інших, на доказ того, що самі праведні. Дух ворожості, що вони плекають, шкодить Церкві, і це призводить до суперечок, які заглушають голос Духа Божого.

Рідко відвідують молитовні зібрання

Від 12 синів Якова вийшло 12 племен, колін, що носять імена своїх родоначальників. Унаслідок того, що Яків усиновив двох синів Йосипа – Єфрема й Манасію (Бут. 48:5), колін стало 13. Під час розподілу Ханаанської землі згадуються тільки 12 колін, адже коліну Левія, священникам, не належало жодної спадщини. Однак у книзі Об'явлення

в переліку тих, хто отримав печатку живого Бога, згадуються нащадки Левія та Йосипа і немає представників колін Єфрема й Дана (див. Об'явл. 7:4-8). Дві згадані вище групи людей, що залишають Церкву, можна охарактеризувати тими самими словами, якими описані нащадки Єфрема й Дана.

«Прилучивсь до бовванів Єфрем, – покинь ти його!» (Осії 4:17), – говорить пророк про Північне Ізраїльське царство. Поклоніння ідолам – ось великий гріх Єфрема. Сини Єфрема перестали цінувати скорби Божої благодаті. Вони витрачали свої сили та здібності на набуття земних багатств і світської слави.

Сини Єфрема все ще присутні в Церкві. Їхній одяг і розмови схожі на одяг та розмови світу. Вони із задоволенням дивляться ті самі неналежні для християн телепрограми, якими насолоджуються світські люди. Їм більше радості приносить спілкування з невіруючими, ніж з Божими святими. Їх приваблюють земне багатство та світська слава, які забирають у них багато часу, залишаючи лише миті для вживання духовного хліба й участі у Божій справі. «Ті, хто справді шукає спілкування з Богом, відвідуватимуть молитовні зібрання» (Дорога до Христа. С. 98), – говорить Божа вісниця. Сучасні сини Єфрема рідко відвідують молитовні служіння серед тижня та служіння в невеликих групах, не бажаючи витрачати на них свій час.

У чому причина такого стану адвентистського народу? «Чому релігія не привертає нашої уваги, тимчасом як світ володіє нашим розумом, душою і тілом? Тільки тому, що всі наші сили спрямовані в бік світу. Ми привчили себе вкладати всі свої сили й енергію у світські справи, унаслідок чого наші помисли природно течуть у цьому руслі. Ось чому християни вважають релігійне життя таким важким, а світське життя – легким» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 2. С. 264).

Усе це – плід помилкового уявлення про Бога. Світська концепція деспотичного Бога – благодатний ґрунт для

самовихваляння, служіння й поклоніння самому собі. Ісус же, прийшовши у цей світ, не шукав ні високого становища, ні слави, ні вигоди. Служіння Собі ніколи не було Його метою. Він служив людям із цілковитою самовіддачею. Ось чому ні світ, ні Його народ не впізнали Його. Що більше ми уподібнюємося до Христа, то менше світ розумітиме нас. *«Світ нас не знає, тому що Його не пізнав» (1 Івана 3:1).*

Кожен член Церкви буде особисто випробуваний і перевірений

Інша характерна риса тих, хто любить світ, – здатність легко йти на компроміс. Їм легше поступитися своїми релігійними поглядами заради схвалення світу, ніж терпіти глузування та критику на свою адресу. Вони заявляють, що часи змінилися, не усвідомлюючи, що їхній Викупитель Ісус Христос *«учора, сьогодні й навіки Той Самий!» (Євр. 13:8)*. Проте недалеко той час, коли кожну душу буде випробувано. Знак звіра нав'язуватимуть нам силою. Людям, які крок за кроком поступалися вимогам світу та злилися зі світськими звичаями, неважко буде зробити поступку владі, щоб не піддати себе знущанням, глузуванням, ув'язненню та смерті.

Вихід із Церкви людей, подібних до синів Єфрема, стане сильним переживанням для християн, адже вони становили велику групу віруючих. Проте, на жаль, вони не зберегли *«себе чистими від світу» (Якова 1:27)* і тому не залишаться в тріумфальній Церкві. «Серед нас є кукіль, тому ми такі слабкі. Деякі брати просто линути до світу. Їхні погляди й почуття значно краще гармонують з духом світу, ніж з духом самовідданих послідовників Христа... Вони мають надто великий вплив у Божому народі... Ці двоєдушні люди завжди заперечуватимуть проти прямого, безстороннього свідчення, яке викриває їхні особисті гріхи. У наш час очищення ті, які забували, або повністю намеркнули і будуть освячені через послух істині, або залишаться зі світом, який вони обрали, щоб разом з ним отримати відплату» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 1. С. 288).

Божий дар використовують не за призначенням

Люди заздрісні, які прискипуються до інших, зазвичай зовні начебто опираються світові. Найчастіше вони вдаються до крайнощів, щоб довести це. Вони майже завжди присутні на релігійних зібраннях і схильні відкрито заявляти про свої погляди. Виявляючи активність у різних видах служіння, вони промовляють красномовні слова про прихильність до Божих ідеалів. Проте, подібно до сина Якова Дана, такі люди позбавлені істинної любові до ближніх.

«Коли Святий Дух перебуває в серці, Він спонукає людину бачити недоліки свого власного характеру, милостиво ставитися до слабкостей ближніх, прощати, як і вона сама хоче бути прощеною. Вона буде милостивою, люб'язною, подібною до Христа.»

Бог наділив Дана особливим даром проникливості, але той не використав цей дар за призначенням. Навпаки, Дан почав шукати в людях недоліки. Біблія точно зображує його характер: *«Буде вужем при дорозі, змією отруйливою при шляху, що п'яти коневі кусає, і його вершівцею позад себе впаде» (Бут. 49:17).*

Останнім часом у Церкві АСД почастішали прояви подібного духу. Багато віруючих, вказуючи на недосконалість Церкви й виношуючи недобрий дух до братів і сестер, добровільно віддають себе в руки сатани. Проте, оскільки їхні слова іноді справедливі, вони вважають, що чинять правильно. Їхнє ставлення до Церкви та її членів позбавлене головного: христоподібної любові (Ефес. 4:15). «Христоподібна любов спонукає людину представляти мотиви та вчинки інших людей у найвигіднішому для них світлі. Така людина не буде без потреби викривати чужі помилки та прорахунки; вона не стане прихильно вислуховувати критику на чийсь адресу, або постарается нагадати про добрі якості інших людей» (Е. Уайт. Дії апостолів. С. 319).

Незважаючи на те, що Бог неодноразово попереджав Своїх дітей про небезпеку, яку несе дух ворожості, багато членів Церкви плакають його, претендуючи на те, що ними керує Святий Дух. «Є люди, які виношують дух заздрості й ненависті до своїх братів і називають його Божим Духом. Є люди, що розносять плітки. Вони звинувачують, засуджують, очорнюють інших, наповнюючи серця злістю. Вони передають своїм ближнім наклепницькі вигадки, а ті, почувши плітку, втрачають Святого Духа... Цей гріх гірший за гріх Ахана... Бог не може благословити Церкву, доки вона не очиститься від цього зла, що розкладає розум і душу» (Погляд угору. С. 122).

Залишили для себе трохи світського?

«Під виглядом благочестя до Церкви вкрався егоїзм. Жажливі розбіжності під покровом релігійного прагнення зайняли місце християнської любові. Замість співчуття й терпіння з'явилися критика та засудження. Бог закликає покінчити з цим сатанинським винаходом. Любов Христа, яка перебуває в серці, забороняє будь-яке гноблення. Ті, хто працює для Викупителя, повинні виховувати в собі та в ближніх християнську любов. Проте багато років навіть ті, хто називає себе віруючими в істину для теперішнього часу, діяли жорстоко, виношуючи в серці ненависть і зло, які спонукали їх викреслити братів і сестер зі спілкування з ними, бо, за їхнім припущенням, ті брати були недостатньо утвердженими у вірі. Вони робили так, ніби Господь зробив їх суддями характеру ближніх. Замість того щоб зблизитися з тими, для кого Господь присвятив Свою справу, люди стали осторонь, кажучи: "Я святіший за тебе. Я не можу працювати разом із тобою на духовній ниві. Ми йдемо різними шляхами"» (Рев'ю енд Геральд. 7 січня 1902 р.).

Багатох адвентистів сьогодні підстерігає небезпека прийняти той самий дух, яким був керований Єгу, бажаючи очистити Ізраїль від ідолопоклонства. Люди повільно засвоюють урок, суть якого в тому, що дух, виявлений Єгу, ніколи не з'єднає серця. Бог жодному з Його слуг не доручав карати тих, хто дослухався до Його застережень та осуду. Коли Святий Дух перебуває в серці, Він спонукає людину бачити недоліки свого власного характеру, милостиво ставитися до слабкостей ближніх, прощати, як і вона сама хоче бути прощеною. Вона буде милостивою, люб'язною, подібною до Христа.

Багато хто, бачачи в Церкві сучасних «Аханів», які приховали у своїх наметах трохи світського і при цьому бажають бути частиною Божої Церкви, намагаються нападати на «відступників». На жаль, такі люди страждають духовною сліпотою. Вони не бачать того, що бачить у їхніх серцях Бог. І Він вважає їхній стан значно гіршим, ніж у одновірців, яких вони засуджують.

Ми наближаємося до кінця земної історії. Велика боротьба за наші душі посилюється щодня. Якщо в наших серцях ми плакаємо любов до світу або дух засудження й ненависті до братів і сестер, то можемо опинитися серед тих, хто названий у Святому Письмі половою. Господь закликає нас до покаяння й відродження. Смирено досліджуймо свої серця, щоб, проповідуючи іншим Благу вістку, ми самі не виявилися негідними вічності (див. 1 Кор. 9:27).

ГОСПОДЬ – ПАСТЫРЬ МОЙ

Прошло несколько секунд и угасли несколько жизней. Прошло несколько секунд и родились несколько человек. Прошло несколько мгновений и кто-то упал, сраженный пулей. Прошло несколько мгновений и кто-то узнал, что болен неизлечимой болезнью.

На протяжении долгих столетий было много профессий, которые пользовались популярностью у людей. В их разряд попадали те, которые имели отношение к каждодневным нуждам человека: ведь людям всегда нужно было что-то кушать, где-то жить, получать какое-то образование, лечиться от болезней, красиво выглядеть и делать многое-многое другое. Но издревле была одна профессия, которая всегда стояла отдельно, – профессия священнослужителя.

В какой бы цивилизации и государстве ни жили люди, они сталкивались с проблемой смысла жизни и потребностями собственной души в поклонении чему-то великому, потребности в руководстве, в прощении и спасении. Люди искали ответа, хотели иметь духовного Пастыря. В еврейской религии его роль исполняли религиозные вожди и священнослужители, в христианских протестантских деноминациях – проповедники и пасторы. Термин пастор произошел от латинского *pastor*, что означает «пастух», «пастырь». Открывая Священное Писание, 22 псалом Давида, находим удивительное описание образа духовного Пастыря, Который есть Господь.

Почему пастырь? Много есть и других образов, с которыми можно было бы отождествить профессию служителя,

например, врач, учитель, но почему в Священном Писании используется сравнение с пастухом? Произноса слово «пастырь», мы сразу вспоминаем целый ряд родственных слов: пастбище, пасти, пастух. Размышляя о профессии пастуха, наверное, правильно будет сказать, что она одна из уникальных в том смысле, что объединяет в себе целый ряд многих необходимых навыков: навыков врача, первопроходца, руководителя, снабженца, охранника и другие.

Все это побуждает нас к размышлению: каким должен быть современный пастор? Может быть, сегодня сравнение с пастухом это не самая лучшая ассоциация? В наш век знаний и научных открытий, когда ценится такт и утонченность вкуса, умение выражать мысли изящным слогом, сравнение с простыми, бедно одетыми пастухами вряд ли представляется блестящей идеей. Но в этом образе есть нечто большее, чем просто призыв к смирению. В нем отражается образ духовного Пастыря – Иисуса Христа.

Служить для Бога – это важный выбор в жизни. Христос предлагает сегодня всем членам Церкви стать Его «овечкой» и на себе испытать то, что может дать человеку Пастырь.

С одной стороны 22 псалом рисует реальную жизнь человека, которая по сути ничуть не изменилась спустя многие столетия со дней правления Давида. В этом псалме есть указание на то, что человек всегда имел и будет иметь определенные физические и духовные нужды: он испытывает голод и жаждет, утомляется, силы души его иссякают, он теряет ориентиры, он проходит через мрачные периоды жизни, темные долины. Человек может быть окружен злом, которое часто отнимает сон и пугает, страшит, потому что несет угрозу его благополучию. Вокруг него могут собираться враги и недруги, жаждущие увидеть крах его стремлений, поражение, потери и, может, даже смерть. Они могут быть так близко, что вы видите их невооруженным глазом. Псалом 22 настолько тонко передает картину реальной жизни и нужд человека, что мы даже не сомневаемся в том, что так сказать мог только человек.

В этой картине нужд и опасностей появляется фигура доброго Пастыря и приходит изменение. С Его приходом не исчезают наши ежедневные потребности. Мы не видим умерщвление врагов и поправление смерти. Не исчезают и темные ущелья, несущие смертную тень, не одержана еще и победа над злом. С приходом Доброго Пастыря это все становится фоном, потому что Пастырь – главный герой этого Псалма – приносит мир, покой, надежду. Хотя не льются с неба реки с виноградным соком и не сыплется манна, добрый Пастырь знает,

где найти лучшее пропитание в наших условиях. Если мы пойдём за Ним, Он не предложит худшее. Он знает, как найти место и время в нашем напряженном графике, чтобы мы могли хоть немного отдохнуть у спокойных вод.

Овцы нуждаются в руководстве. Выходя со стадом на рассвете, пастырь знает, что примерно к 10 часам утра овца уже наполнила желудок и скоро захочет пить. Но овцам нельзя пить на полный желудок, им нужно сначала лечь на пастбище, отдохнуть и начать жевать жвачку, а только потом идти к водам. Как часто и в нашей жизни наш заботливый Пастырь знает время, когда мы также должны иметь перерыв в своих нескончаемых делах. Иногда Он «укладывает нас на кровать», чтобы мы могли посмотреть вверх. Кроме того, овца – очень пугливое животное, она никогда не будет пить из проточного источника, она боится бурных вод. Поэтому мудрый пастырь, еще с утра проходя со стадом, взбираясь на возвышенности, присматривает безопасное и удобное место, где можно будет напоить овец.

Добрый Пастырь знает не только о наших физических нуждах, Он видит и состояние души. Более того, Он восстанавливает ее. Только Он знает ту правильную тропинку, которой нам нужно пройти по этой жизни, чтобы выйти к брачной вечере. Может быть, та тропа, которая наставит нас на «стезю правды», проходит через «долину смертной тени», но Он проходит ее вместе с нами. Он не только знает как войти и выйти, но и как защитить нас жезлом от рычащих зверей и опасных клыков, как в этой страшной тьме дать нам чувство мира через нежное прикосновение Своего посоха.

В заключении псалма описывается трапеза, триумф, победа, и это не случайно. Тот, кто идет за добрым Пастырем, обязательно достигнет триумфа. И уже в этой жизни, «в виду врагов» его это станет очевидным фактом: следующий за Господом будет иметь переливающиеся через край благословения, которые нельзя купить за деньги, нельзя тайно выкрасть или насильно присвоить, их можно получить только послушно идя вслед за Добрым Пастырем. Не случайно, Псал. 22:5 выражает это глаголами, которые описывают действия не самого человека, а Пастыря. Это можно было бы выразить в пассиве: стол для него приготовлен Господом, голова помазана елеем Господом, чаша его наполнена Господом.

Псалом о добром Пастыре оканчивается надеждой. Что больше нужно человеку, чем эта удивительная уверенность в благословении и милости от Господа длиною во всю его жизнь, уверенность в том, что он может искать Его присутствия и входить в Его дом, как самый близкий

друг? Образ стола и пребывание в доме – кульминация отношений, которые означают близкую дружбу. Пребывать в доме многие дни не может незнакомец, гость или чужой человек. Это возможно только для родственника или такого близкого друга, который уже стал членом семьи.

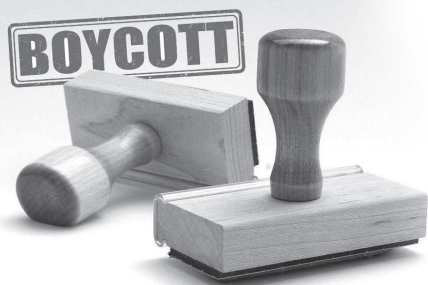
В Риме во дни Христа и апостола Павла часто изготавливали мебель из дешевого материала. Прогнившие места затирали воском и затем закрашивали. Такая мебель была не прочной, и со временем стали употреблять дуб, прикрепляя к изделиям бирку с надписью: *sine cera*, что значит «без воска». От этого произошло английское слово *sincere*, что значит «искренний», «неподдельный». Чтобы быть служителем в церкви, совершая труд в каком-либо отделе общины, нужно быть *sine cera*. Пусть же на вашей работе всегда лежит

печать Божьего одобрения, на которой будут выгравированы эти слова.

Завтра по улицам мегаполисов, маленьких городков и поселков будут мчаться десятки «неотложек», спасая чьи-то жизни, сотни новорожденных огласят своим первым криком новый день. Много добрых и умных людей благородных профессий будут трудиться над тем, чтобы кому-то помочь не умереть и кому-то научиться жить. Врачи будут шить артерии, летчики поднимать в небеса самолеты, учителя созидать храм науки в детских и взрослых душах. Но только добрый Пастырь, Иисус Христос, может принести им мир в душе и надежду на вечную жизнь.

Галина
Штеле

БОЙКОТ

У Біблії описано випадок, пов'язаний із бойкотом: «І проходячи, побачив Левій Алфеевого, що сидів на митниці, та й каже йому: Іди за Мною! Той устав і пішов за Ним. І коли Він сидів за столом у його домі, багато митників і грішників сиділо з Ісусом та з його учнями, бо було їх чимало, і вони ходили за Ним. І книжники з фарисеїв, побачивши, що Він їсть з митниками та грішниками, говорили його учням: Чому Він їсть з митниками та грішниками? Почувши це, Ісус каже їм: Не здорові потребують лікаря, а хворі. Я прийшов кликати не праведників, а грішників» (Марка 2:14-17). У ті часи юдеї оголосили бойкот цілій групі людей – митникам. Їх зневажали і ненавиділи, позбавляли всіх благ і вважали негідними спілкування та спасіння. Левій був митником, але його вабило до Христа. Він дуже хотів змінити своє життя, стати іншим, знайти справжніх друзів. Христос знав про це і, відкинувши всі заботи, порушив бойкот, оголошений Левію Матвію. Спаситель запросив його у Своє оточення.

В Ісусові Христі Левій знайшов справжнього Друга і вже більше не почувався ізольованим, самотнім. На честь свого нового Друга Матвій влаштував величезний бенкет, на який запросив усіх своїх друзів, щоб і вони мали можливість змінитися.

Гріх – це стан бойкоту, відчуженості від Бога. Проте з великої милості і любові Бог через Ісуса Христа простяг нам руку примирення. Христос бачить наше серце, читає думки, Він любить нас. Господь бажає прийти і будувати з нами постійні дружні взаємини. Своєю милістю і прощенням Він готовий стерти тавро грішника. Чи бажаєте ви цього?

ПРОДОЛЖАЙТЕ МОЛИТЬСЯ

Несмотря ни на что, продолжайте молиться, В уповании сердца взывайте к Отцу. Пусть молитвы летят – белоснежные птицы, Чтоб покой обрести, восполняя нужду.

Не смолкайте под бурей житейского моря, Не смолкайте в обидах и в скорби души, Не таитесь в печали, в объятиях горя, Не гасите своей заветной свечи.

Пусть молитвенный дух никогда не оставит Ту обитель, что в сердце Господь сотворил. Пусть молитвы поток к Небесам Он направит, На нелегком пути даст и веры, и сил.

Несмотря ни на что, продолжайте молиться. Доверяйтесь словам Иисуса Христа. Дверь небесная может внезапно открыться, И сойдут благодатью Его чудеса.

Не смолкайте! Несите и горе, и радость, И разлуки, и встречи к престолу Творца. И грехи, и ошибки, покаяния сладость – Все сложите у ног Иисуса Христа.

Несмотря ни на что, продолжайте молиться За упавших в пути, за друзей и родных, И за тех, кто не знает, где можно укрыться От проблем, и забот, и от бедствий земных.

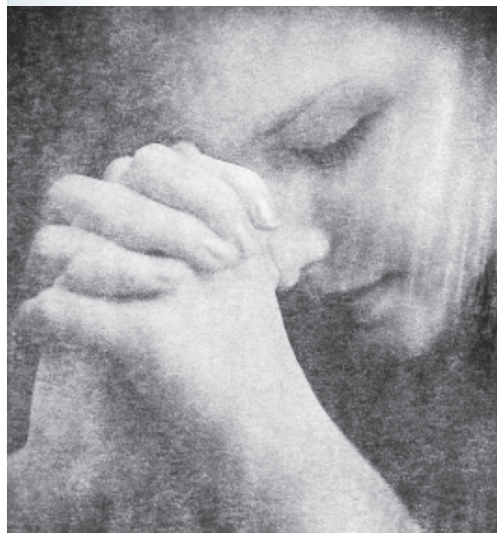
Пусть молитвы летят – белоснежные птицы, Поднимаясь на крыльях к Отцу, в Небеса, Чтоб могли в благодати святой обновиться Утомленные в бурях и бедах сердца.

Несмотря ни на что, продолжайте молиться, Чрез отчаянья боль идите к кресту, Чтоб надежде, доверию там научиться, Предавая Отцу своей жизни тропу.

Пусть молитвы летят, небеса обнимая, Пусть не гаснут в ночи, словно искры костра. Тихий шепот или крик, но в обителях рая Слышит Бог всемогущий, что просит душа.

Несмотря ни на что, продолжайте молиться, Пусть молитвы летят к престолу Творца. Дверь небесная может внезапно открыться, И сойдут благодатью Его чудеса.

Людмила Власенко

Що таке бойкот? Чи доводилося вам когось бойкотувати чи самому бути об'єктом бойкоту? Бойкот (англ. *boycott*) – форма політичної й економічної боротьби, що передбачає повне або часткове припинення взаємин з окремою особою, організацією чи підприємством (наприклад, відмова наймати на роботу, купувати продукцію підприємства тощо). Ця боротьба отримала свою назву від прізвища англійського керівника Чарльза Бойкотта, щодо якого 1880 року ірландські орендарі застосували цей захід. У міжнародних відносинах, згідно зі статуту ООН, бойкот – один із примусових заходів (без застосування збройних сил) для збереження миру, який полягає у відмові держави підтримувати економічні й інші відносини з певною державою чи групою держав. Бойкотом може називатися будь-яке припинення взаємин із будь-ким на знак протесту проти чогось.

У суспільстві бойкот на особистісному рівні – дуже поширене явище. З різних причин ми ізолюємо погану в нашому розумінні людину і своїми діями показуємо, що вона недостойна нашої уваги. Дуже часто ми вішаємо ярлик, тавро на «негідну» або «сумнівну» людину і все життя будуємо стосунки, зважаючи на це. Можливо, комусь із нас свого часу оголошували бойкот і ми переживали такі почуття.

ПОДВИГ

Михаил Муромский, юный княжич, жил в Муроме вместе с отцом и младшим братом Федором. Вся семья приняла христианство, уверовав во Христа. Время было очень неспокойное. Муром, окруженный глухими лесами, в то время населяли языческие племена. Жить среди них христианской семье было очень опасно: постоянно происходили столкновения между сторонниками разных верований.

Однажды языческое племя напало на Муром, началось сражение. Остатки племени закрылись в городище, чтобы защищаться до последнего. Княжеская дружина засела в лесу, но не было никакой надежды ни для нее, ни для горожан. Нельзя было ни выйти из леса, ни в городе раздобыть пищу и воду. Люди стали думать о том, чтобы сдаться на милость

противника. Но муромский князь Константин не мог допустить, чтобы погибло столько жителей города. Правитель не считал язычников врагами. Для князя, глубоко уверовавшего во Христа, это были заблудшие братья. Поэтому Константин предложил враждующим примириться, причем без всяких условий.

Защитники городища не поверили князю. Для них казалось совершенно непонятным, чтобы кто-то предложил обессиленному врагу свободно выйти. Жители стали подозревать Константина в военной хитрости. Они предложили князю сделку: примирение станет возможным, если князь отдаст им, язычникам, одного из своих сыновей.

Сыновей у князя было двое: 14-летний Федор и 19-летний Михаил. Оба

мальчика жили при отце. Князь глубоко задумался: кого из детей отправить к язычникам, зная, что посланника может ждать верная смерть.

Ночью князь не спал, решая самую сложную задачу в своей жизни. Вдруг проснулся Михаил и спросил, что беспокоит отца, ведь победа уже так близка. Мальчик спрашивал так настойчиво, что князю пришлось все рассказать сыну. Тогда Михаил встал, собрался и сказал отцу, что к язычникам пойдет именно он. Ребенок, воспитанный в христианских традициях, не мог поступить иначе.

Утром Михаил вышел из леса на опушку и направился к городищу. Стояла звенящая тишина. С обеих сторон за ребенком пристально следили вооруженные воины. Затаив дыхание, люди смотрели, как 19-летний мальчик один шел примирять два враждующих лагеря. Шел потому, что глубоко верил: только так можно остановить кровопролитие.

Вдруг засвистела стрела, пущенная со стен городища, и Михаил упал замертво. Увидев это, с обеих сторон люди кинулись к мальчику. В этот момент они поняли, что враждовать им нечего.

Христос отдал Свою жизнь за нас на Голгофском кресте, чтобы победить навсегда зло, сатану, чтобы мы имели мир и надежду на вечную жизнь. Нам необходимо ценить подвиг Спасителя и жить, помня о Его жертве.

ЦЕНА ХАРАКТЕРА

СЧАСТЬЕ – ЭТО НЕ РЕЗУЛЬТАТ СЛУЧАЙНОСТИ.

Все хотят быть счастливыми, но много людей заблуждаются относительно того, как достичь счастья. Существует только один способ гарантированно стать счастливым: обрести характер, основанный на правильных моральных принципах. Авраам Линкольн сказал: «Характер подобен дереву, а репутация – его тень. Мы заботимся о тени, но на самом деле надо думать о дереве».

В местности, в которой я живу, летом часто случаются бури, налетающие так быстро и неожиданно, что едва успеваешь спрятаться. Ураганные ветра, проливной дождь, гром и молнии обрушиваются со всей своей мощью. После бури на улицах всегда остаются упавшие деревья и сломанные ветви. Некоторые деревья, вчера казавшиеся крепкими и сильными, после урагана оказываются поваленными на землю силой ветра.

Невозможно доподлинно узнать характер человека, пока он не пройдет через бури жизни, которые требуют проявления всех приобретенных прежде принципов и моральных установок.

«Характер подобен дереву, а репутация – его тень. Мы заботимся о тени, но на самом деле надо думать о дереве».

Авраам Линкольн

В детстве я очень любил ходить на рыбацкий причал, находившийся в нескольких кварталах от моего дома. Мне нравилось помогать рыбакам. Иногда я разгружал вместе с ними рыбу с лодок, порой они брали меня с собой в море, отправляясь испытывать новые моторы.

Была одна работа, которую мне не нравилось выполнять, – это починка сетей. Эти рыбаки большую часть времени проводили на берегу, заделывая дыры в сетях. Они проверяли ячейку за ячейкой, чтобы нигде не было обрывов и отверстий большего размера, чем положено. Ведь если сеть худая, то рыба уплывет из нее.

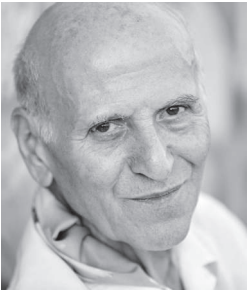
Характер похож на рыболовную сеть. Мы должны постоянно проверять, чтобы в нем не возникало «разрывов»

и все было в должном порядке. Если мы этого не делаем, то очень вероятно, что сквозь «дыры» в морали из нашей жизни утечет все лучшее.

Бог дает нам силы, принципы и ценности, но именно нам предстоит воплотить их в нашей жизни через решения, которые принимаем. Мы – архитекторы собственного характера. Просите Бога просветить вас, чтобы вы выбрали правильный путь и формировали характер, достойный детей Божьих.

«Блажен муж, который не ходит на совет нечестивых... И будет он как дерево, посаженное при потоках вод, которое принесит плод свой во время свое и лист которого не вянет; и во всем, что он ни делает, успеет» (Пс. 1:1, 3).

Я НЕ МІГ розпочати урок БЕЗ ТЕБЕ

**Шалва
Амонашвілі**

Видатний педагог Шалва Олександрович Амонашвілі одного разу поставив запитання вчителям, які зібралися на його лекції: «Уявіть собі ситуацію. Ви проводите

урок у четвертому класі, і заходить дитина, що запізнилася на 20 хвилин. Що ви зробите? Як відреагуєте?»

Учителі почали пропонувати різні варіанти: «Вийди з класу», «Дай щоденник», «Сідай на своє місце, поговоримо після уроку»... Проте відповідями Шалва Олександрович не був задоволений. Він сказав: «Коли дитина зайшла до класу, я б від щирого серця сказав: "Доброго ранку, дитино моя! Будь ласка, прохось, сідай. Ми не могли розпочати урок без тебе. Ми чекали на тебе". Це безумовна любов. Її не можна імітувати. Якщо дитина запізниться і наступного дня, я із ще більшою любов'ю скажу: "Здрастуй, дитинко, моя улюблена. Я так чекав на тебе, прохось швидше, сідай. Ми не могли розпочати урок без тебе". Якщо ви так зробите три, чотири, п'ять разів, учень чи учениця перестане запізнюватися. Адже дитина реагує тільки на чистий імпульс любові. Якщо вона відчуває, що її люблять безумовно, що вона цінна, її поважають як особистість, вона ніколи більше не буде запізнюватися».

Сам же Шалва Амонашвілі до сьомого класу був двієчником, а школу закінчив із золотою медаллю. Його ставлення до навчання змінила вчителька грузинської мови, яка ставилася до дітей з любов'ю і повагою. Особистість дитини стала центральним поняттям концепції гуманної педагогіки, яку розробив Амонашвілі.

Любов – то основа всього на світі! «Любов довго терпить, любов милосердна...» (1 Кор. 13:4).

Думай НЕ ЛИШЕ про себе

Ісус неодноразово говорив про нагороду, яка чекає на самовідданих і лагідних духом людей. У притчі про працівників у винограднику останні були останніми зовсім не тому, що були ліниві; вони не змогли знайти роботу на початку дня. Упевнений, що вони працювали не гірше за інших. Вони не висували вимог і вірили у справедливість свого роботодавця, і він гідно оплатив їхню працю.

В одній далекій країні почався голод, і держава роздавала хліб голодним дітям. Одна маленька дівчинка теж зайняла чергу за хлібом, проте діти, які прийшли після неї, відштовхнули її та стали попереду, і вона опинилася останньою. Коли прийшла її черга, великі хлібини вже розібрали і залишилася лише одна маленька хлібинка.

– Для мене і бабусі цього вистачить, – чемно сказала дівчинка жінці, що стояла біля кошика. – Ми дуже вдячні вам.

Наступного дня дівчинка знову була останньою й отримала найменшу хлібину. Через день усе повторилося. Проте дівчинка, як і раніше, усміхалася й дякувала. Жінка, відповідальна за роздачу, не могла не помітити цю добру, безкорисливу дівчинку. Вона вирішила дещо зробити.

Вона спекла невелику хлібину і поклала її на самий верх. Проте, як завжди, спочат-

ку розібрали великі хлібини, і ця маленька хлібинка дісталася тій скромній дівчинці. Удома бабуся розрізала хліб і знайшла всередині паперовий згорток. Це були гроші. Наступного дня дівчинка віднесла гроші жінці. Роздача хліба ще не розпочалася, коли вона підійшла до жінки, простягла гроші та сказала:

– Напевно, ви загубили гроші. Учора ми знайшли їх у нашому хлібі.

– Зовсім ні, – відповіла жінка. – Я поклала їх туди спеціально для вас.

– Це нечесно, – обурилися діти в черзі. – Ми теж хотіли б отримати такий хліб.

– Ви могли це зробити, але не захотіли, – відповіла жінка. – Я поклала гроші в маленьку хлібину на видному місці. Ця дівчинка єдина з вас, хто думав не лише про себе.

Наскільки велика ваша покірність? Ви готові відштовхувати інших, аби бути першими, чи опинитися останніми? Згідно з Божим задумом, останні стануть першими (Матв. 20:15, 16).

НЕ ДАЙ СЕБЯ ЗАПУГАТЬ

Несколько лет назад экипаж японского судна, перевозившего нефть, пережил минуты ужасной паники, когда на радаре корабля появилось огромное темное пятно около 700 метров шириной. Оно двигалось с большой скоростью по направлению к ним. Некоторое время все ждали, пока объект приблизится, чтобы понять, что это. Но темная масса надвигалась так стремительно, словно намеревалась протаранить корабль. Это не могло быть никакое другое судно, но тогда что же это было?

Испугавшись неизбежного столкновения, члены экипажа, оцепеневшие от ужаса и отчаяния, начали выпрыгивать за борт, думая, что так спасут свои жизни. И только оказавшись среди волн, они наконец узнали тайну загадочного пятна – огромная туча разноцветных стрекоз пролетела над кораблем.

Чтобы перелететь через моря, некоторые виды стрекоз собираются в стаи, размеры которых просто поражают воображение. Иногда их появление даже входит в историю. В 1862 году в Германии зарегистрировали перелет 2500 миллионов этих безобидных насекомых. А в 1900 году над бельгийским городом Антверпен небо потемнело от летящего роя стрекоз.

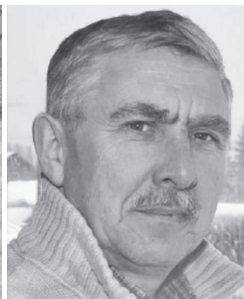
Множество ситуаций может вызвать у нас страх. Если ты не контролируешь своих эмоций, то можешь совершить ту же ошибку, что и японские моряки, оказавшиеся в нелепом положении. Не беги сломя голову, не теряй контроля над собой. Не бойся того же, чего боятся люди, не знающие всемогущего Бога. Каждый раз, когда перед тобой встает серьезный вызов, вспоминай историю о стае стрекоз и думай о Божьей силе.

«Не называйте заговором все то, что этот народ заговором зовет, – сказал Он, – не бойтесь того, чего он страшится, не трепещите вместе с ним!» (Ис. 8:12, перевод ИПБ).

ТРУД ОДНОГО ЧЕЛОВЕКА СПАС ЖИЗНИ ОКОЛО СОТНИ ЛЮДЕЙ

Сергей Сотников

Ранним утром 7 сентября 2010 года в аэропорту города Мирный полусонные пассажиры занимали места в салоне самолета Ту-154. Авиалайнер готовился к вылету в Москву. Скажем сразу: все останутся живы. Позже специалисты называют это чудом, ведь выжить у них был один шанс на тысячу, а может, и меньше.

Самолет находился в воздухе уже более трех часов, когда отключился автопилот. Ситуация неприятная, но это еще не ЧП. Однако что-то подсказало командиру экипажа Новоселову, что в этот раз все так просто не обойдется. Предвидя вариант с экстренной посадкой, он связался с диспетчером: «У нас проблемы с электропитанием. Прошу подготовить запасной аэродром». Ответа Новоселов не услышал, радиостанция замолчала. Самолет остался без радиосвязи. Вслед за автопилотом стали отключаться остальные приборы. Датчики крена и тангажа, указатели курса «умирали» один за другим. Почти мгновенно вышли из строя все навигационные приборы. «Завалились» не только оба авиагоризонта, но и третий – резервный, что не предусматривается никакими инструкциями, поскольку такого просто не может быть никогда! Случилось ЧП на высоте.

Куда садиться?

Без навигационного оборудования экипаж нем, глух и слеп. Это все равно что вести автомобиль в надетом на голову мешке. Сложилась ситуация, даже не требующая обдумывания, – только срочная посадка: отключились насосы, перекачивающие горючее из крыльевых баков в двигатели, а это значит, что максимум через 30 минут двигатели

остановятся и самолет начнет просто падать.

Самолет снизился до 3 тыс. метров; внизу тайга, холмы, садиться на которые – самоубийство. Блеснула серебристая полоса – река Ижма. Самолет пошел вдоль нее. Командир и экипаж высматривали подходящее для посадки место. Если такое не будет найдено, сажать самолет они будут на воду, прямо напротив поселка, чтобы жители Ижмы оказали помощь тем, кто уцелеет. Вдруг штурман крикнул: «Командир, полоса!»

Если бы у летчиков было время на обдумывание, они бы прежде всего удивились: откуда здесь не числящийся ни в каких реестрах, не отмеченный ни на каких картах аэродром? Его просто не должно быть! Это или галлюцинация, или чудо. Ту-154 развернулся и пошел в сторону полосы.

Плач по малой авиации

СССР был огромной страной, в которой более тысячи городов и десятки тысяч поселков. Железные и шоссейные дороги связывают их между собой. Но есть населенные пункты, куда ни поездом не добраться, ни машиной не проехать. С Большой землей их связывает малая авиация. Як-40, Ан-24, Л-410, Ан-2, Ил-14 и вертолеты в советское время для жителей горных аулов и таежных поселков были привычным средством передвижения, как для нас сегодня маршрутные такси.

В 1978 году в п. Ижме открыли аэропорт местных воздушных линий, было построено здание аэровокзала и взлетно-посадочная полоса. Каждый день в Ижму прилетали и улетали самолеты местной авиалинии. В аэропорту работали 126 человек. В 90-х наступили трудные времена, начался закат ижемского авиахозяйства. Самолеты стали летать все реже, сначала пять дней в неделю, затем четыре, потом два. По мере сокращения числа рейсов уменьшался и состав работников аэропорта.

Людей сокращали, многие уходили сами. Из 126 осталось 70, затем их стало 40, потом 8, а далее только 2.

В 1998 году аэропорт перепрофилировали в вертолетную площадку. В «Комиавиатранс» решили, что для площадки, работающей три дня в неделю, и двух человек много и оставили одного – Сергея Михайловича Сотникова. Он работал в ижемском аэропорту с первого дня его существования. В 1978 году 20-летним прибыл по распределению на работу в Ижму и остался здесь навсегда. Заправлял самолеты, был техником, начальником службы ГСМ, начальником аэропорта и вертолетной площадки.

По мере того как сокращался обслуживающий персонал, Сергей Михайлович брал на себя дополнительные функции. Настал день, когда он остался один: и начальник, и дворник, и диспетчер, и кассир, и сторож, и уборщик, и слесарь-ремонтник, и электрик... Каждый день в любую погоду он приезжал в аэропорт на своем уазике, чтобы что-то подлатать, починить, потому что площадка должна быть готова принять вертолет в любой день, а не только в понедельник, среду и пятницу. Мало ли что может случиться, беда всегда приходит не по расписанию.

Незабытая полоса

Кроме посадочного квадрата для Ми-8 Сотников содержал в порядке и взлетно-посадочную полосу, которая была вычеркнута из всех реестров, не значилась ни на одной карте и на которую многие годы не садились и не взлетали самолеты. Он регулярно чистил дренажи от старой травы, чтобы не произошел подмыв полосы, убирал с бетонных плит старую арматуру, регулярно вырубал и выкорчевывал кустарники и деревья, пробивавшиеся в зазорах плит. И так 12 лет.

Местные жители неоднократно пытались использовать полосу как место складирования дров, приезжавшие грибники – как автостоянку. Сотников воевал со всеми и на их возмущенно-недоуменное: «Ну почему?!», не желая вступать в споры, коротко отвечал: «Потому!»

Зачем?

Позже Сотникову еще не раз зададут этот вопрос. Ответ его поражает простотой: «Пусть говорят, что аэродром вроде как брошенный, но я ведь там работаю, значит, в ответе, правильно?»

Если я эксплуатирую перрон, где находится посадочный квадрат для Ми-8 и Ми-2, то вот рядом – взлетная полоса в таком тоскливом состоянии. Царапает ведь за сердце. Пойдешь, да что-то сделаешь». Окажись 7 сентября на взлетной полосе бревно или автомобиль, окажись она заросшей кустарником, а за 12 лет мог и лес вырасти, и жертвы считали бы десятками.

Ту-154 пролетел над аэродромом. Короткая полоса, придется экономить каждый метр, но все равно ее не хватит. Длина ижевской ВПП 1340 м, а Ту-154 для посадки нужно как минимум 2500. Аварийная гидросистема не подвела, самолет выпустил шасси. Но из-за отказа электропривода не вышли закрылки. Самолет не мог сбросить скорость до положенных 270 км/ч, садиться предстояло на 380 км/ч, с отключенными навигационными системами, без связи с наземным диспетчером, контролируя положение самолета исключительно по визуальным ориентирам. Бортпроводница вышла в салон: «Уважаемые пассажиры! Самолет совершает вынужденную посадку. Просим всех пристегнуться, убрать колющие и режущие предметы, снять зубные протезы, очки и обувь на высоком каблуке, поднять спинки в вертикальное положение».

Трижды заходил Ту-154 на посадку и трижды в последний момент взмывал в небо, потому что экипажу не удавалось попасть в начало полосы. Самолет пошел на посадку в четвертый раз. Со стороны Ижмы в сторону аэродрома бежали люди, мчались пожарные машины и кареты скорой помощи... «Отче наш, сущий на небесах, да спасит имя Твое... Господи, помоги!» – молились пассажиры и экипаж.

ПОСТРАДАВШИХ НЕТ

Самолет коснулся первой плиты, мягко, можно сказать, идеально. Добежав до конца полосы, он врезался в лес. Будь удар сильнее, могли пробиться крыльевые топливные баки, возник бы пожар. Но пока самолет катился по ВПП, с каждой сотней метров скорость падала: 380 км/ч, 350, 300, 250, 200... Выкатившись на 164 метра за полосу, Ту-154 остановился. Подъехавшим представителям администрации командир самолета Новоселов доложил: «Самолет Ту-154 совершил аварийную посадку. На борту 72 пассажира и 9 членов экипажа. Пострадавших нет».

Впоследствии эксперты назовут посадку Ту-154 в Ижме чудом. Но сами летчики чудом считают появившуюся из ниоткуда взлетно-посадочную полосу. Но как раз в этом не было ничего сверхъестественного – это «чудо» сотворил Сергей Михайлович Сотников, простой человек. Если бы не его ежедневный добросовестный труд, в тот день погибло бы много людей.

Мы, христиане, также должны каждый день трудиться для Бога, проповедовать Благую весть, свидетельствовать о Спасителе, Его любви, сеять семена истины. Нужно работать над своим характером, чтобы видно было, чьи мы последователи в этом мире. И если вы много лет молитесь об обращении к Богу близкого вам человека или знакомого и не видите ответа, изменений, даже если кажется, что человек вычеркнул Господа из своей жизни, продолжайте настойчиво молиться, полоть сорняк за сорняком на его и своем участках души. Упорно и добросовестно готовьте посадочную полосу для Бога. И результат обязательно увидите... Труд для Бога не бывает напрасным. Результат будет. Только не опускайте своих рук в служении Богу.

УМЕНИЕ делать выбор

Однажды я посмотрел фильм о том, что произошло бы, если бы вместо одной жизни мы проживали другую. В фильме было три истории, в каждой из которых был переломный момент в судьбе героев, ключевые моменты, после которых жизнь берет новый курс. Три истории об одних и тех же героях, где показаны последствия сделанного ими выбора, и альтернативное развитие историй: что случилось бы, если бы они сделали другой выбор.

Жизнь – это череда распутий. Принимая очередное решение, мы оставляем в стороне другие варианты. Выбирая, мы определяем направление дальнейшей жизни.

Уилла Фостер написала: «Качество никогда не бывает случайным. Оно всегда является результатом высоких устремлений, искренних усилий, разумного выбора направления и умелого выполнения задач. Качество возникает в итоге мудрого выбора из многочисленных альтернатив».

Многие видят причину своих успехов и неудач в жизненных обстоятельствах, особенно в том, что касается неудач. Когда все складывается хорошо, это потому, что мы все сделали как надо, а когда все плохо, мы неизменно находим виновных.

«И делал он удобное в очах Господних, и ходил путями Давида, отца своего, и не уклонялся ни направо, ни налево» (2 Пар. 34:2). Этот стих напоминает нам исто-

рию Иосии, ставшего царем еще в детстве и уже тогда принявшего решения, определившие все, что он совершил впоследствии за годы своего правления.

Все проходят через такие моменты, когда принимаемое нами решение определяет курс, по которому пойдет наша жизнь. Есть моменты жизненно важных решений, потому что от этого зависит, доберемся ли мы к точке назначения. Способность выбирать – это привилегия тех, кто обладает силой воли и мудростью, и в этом случае речь идет не только о привилегии, но и об ответственности.

Один заключенный в тюрьме строгого режима сказал: «Я тысячу раз прокручивал в памяти тот момент, когда пустил жизнь под откос. Я видел будто в замедленной съемке, как я поднимаю руку, чтобы ударить человека, которого в итоге убил. Я много раз думал о том, какой была бы моя жизнь, если бы я сдержался».

Если бы он избрал другую дорогу... Если бы он сделал иной выбор... **Сегодня у тебя есть возможность выбирать. Пока ты жив, ты можешь сделать правильный выбор. Вручи свою жизнь Иисусу Христу, ведь только Он сможет помочь нам сделать верный выбор.**

«
Наша
наибольшая
помилка в тому,
що ми не слухаємо,
аби зрозуміти.
Ми слухаємо,
щоб відповісти.
»

НЕОБЫЧНЫЕ СЛУШАТЕЛИ

Ежегодно всех руководителей женского и семейного отделов Церкви приглашали пройти обучение в одном из городов. Вот и мне посчастливилось там побывать.

Однажды я ехала в плацкартном вагоне на боковом месте после напряженной трудовой недели. Выходные прошли очень активно: было много общения и положительных эмоций, а время сна – кратким. Но организм брал свое. Обратный билет достался не на боковой полке, а в плацкартном купе внизу, и я мечтала скорее оказаться на своем месте, чтобы сразу уснуть.

Зайдя в вагон, я села на свое место и осмотрелась. Вокруг меня и дальше по вагону располагались одни мужчины с наколками на теле, их речь была далека от литературной. Меня охватили тревога и страх. К тому же проводница посоветовала кричать и звать на помощь, если что-нибудь случится. Я помолилась про себя и немного успокоилась.

Напротив сидел мужчина внушительных размеров. Он начал разговор, и я сама не поняла, как начала рассказывать ему о Боге. Он задавал вопросы, которых было так много, что я не успевала на них отвечать. В какой-то момент огляделась и увидела такую картину: все места были заполнены, в проходе стояли мои странные попутчики. Первоначальный смех стих, все слушали, боясь прервать наш диалог.

Я стала устами моего любящего Бога. Время было далеко за полночь, когда я поняла, что мой язык отказывался поворачиваться. Я попросила позволить мне немного поспать. Слушатели разошлись. Сквозь сон ко мне доносилось, как неоднократно мой сосед по купе, много спрашивавший о Боге, просил необычных пассажиров вести себя тише. Бог и мой попутчик хранили мой сон.

Утром мы еще говорили о Боге. Выйдя из вагона в своем городе, я проводила взглядом уходящий поезд, увозивший неординарную аудиторию дальше по жизни. На моих устах была благодарная улыбка, душа ликвала: «Господи, спасибо, сегодня я была инструментом в Твоих любящих руках, я смогла рассказать о Тебе».

**Ирина
Кулагина**

ХРИСТОС ПОМЕР ЗА ТЕБЕ. Тобі залишилося прийняти це чи ні

Я народилася у звичайній радянській

родині, де дорослі казали дітям, що Бога немає. Цю позицію я почала відстоювати і в школі. Не знаю чому, але для мене це було важливо. Перед випускним вечором я познайомилася з одним юнаком, хоч мені рекомендували не звертати на нього уваги, бо він був віруючим. Мене вразили його щирість і дитяча довіра до Бога, Якого він сповідував. Так почалося наше спілкування: я наводила докази на користь атеїзму, він не відкидав їх, а просто казав, що вірить Богові. І я бачила, що це справді так. У дискусіях минуло літо, я вступила до університету, і наше спілкування припинилося.

Університет захопив мене, адже я люблю навчатися. Різні семінари, конференції, нові знайомства. Якимось старшокурсником, які завжди діляться своїм досвідом, попередили, що є професор, на лекціях якого присутність обов'язкова. Пропускати не можна, розмовляти не можна, не знати його предмет не можна, інакше перескладати доведеться довго. Професор виявився дуже розумною, цікавою людиною і справді такою суворою, як і попереджали. Він читав курс лекцій з культурології.

Усе було цікаво до першого семінару. Усі вивчили напам'ять його лекції і були задоволені, що підготувалися. Та яким було наше здивування, коли більшість сильних студентів того дня отримали незадовільно за те, що знають тему напам'ять. «Темі потрібно зрозуміти, а не зубрити», – сказав він. Після цього ми йшли на його семінари з тремтінням у колінах.

Ми дійшли до теми «Культура християнства». Микола Миколайович почав тему не з Христа, а з євреїв, з їхньої історії та сказав, що Бог велів приходити до Нього на поклоніння в суботу. «Як так!? – я була вражена. – Адже всі ходять до церкви в неділю!» Я навіть запитала, у якій Біблії написано про суботу, і зрозуміла, що християнство для мене – чистий аркуш.

Згадала, що мій друг, з яким ми спілкувалися все літо, теж ходить до церкви по суботах, а я сміялася, що він

такий один. Як виявилось, зовсім не один. Я вирішила: якщо хоч у цьому він має рацію, то треба ходити до цієї церкви і заповнювати свої прогалини, інакше я не складу іспит з культурології. Я почала приходити на богослужіння до адвентистів сьомого дня. Сідала, слухала проповідь і йшла. Також ходила до бібліотек, вивчала різну літературу. Раптом я зрозуміла, що Бог став для мене існувати. Я почала звертатися до Нього в молитві. Чи варто говорити, що іспит з культурології я склала?

Існувала одна проблема – релігійні теми були в нашій родині під забороною. Та коли я почала вивчати доктрини адвентистів і ходити до церкви, довелося сказати про це мамі. Це була важка розмова, та й результат невтішний: або сім'я, або церква. Було важко. Залишався тиждень до хрещення. Один мій друг, помітивши мій пригнічений стан, сказав: «Бог зробив для тебе все, навіть помер на хресті! Тобі залишилося прийняти це чи ні. Вибір за тобою».

У день мого хрещення батьки вигнали мене з дому. Першу ніч я провела в будівлі церкви, мені не було куди йти. Потім мене прийняла сім'я із церкви. Я їм безмежно вдячна.

Через півтора року мама побачила, що труднощі не зламали мою віру, і ми помирилися. Уже 15 років, як я прийняла у своє серце Христа. Він дивовижним чином змінив мене. Я ніколи не курила, не вживала алкоголю, не відвідувала нічних клубів. Я не маю досвіду таких кардинальних змін, але Божа любов, яка вразила мене тоді, вражає і надихає досі. Я знаю, що я все можу в Ісусі Христі, Який мене зміцнює.

Ганна К.

Нехай буде ВОЛЯ ТВОЯ

Владиславу Албулу зараз 37 років. Коли він народився, лікарі виявили в нього порок серця і сказали батькам: якщо не зробити три операції, дитина не виживе. Після останньої операції у Владислава розійшовся шов. Це означало швидку смерть, але після посиленої молитви батьків хлопчик почав одужувати. Наслідки операцій залишилися в його житті назавжди, проте Владислав знайшов спосіб жити повноцінним і щасливим життям. Ось що він розповідає про себе.

«Мій батько був пастором адвентистської церкви. Через два місяці після мого народження батьки полетіли до Інституту ім. Бакулева, щоб мене прооперували. Другу операцію потрібно було робити, коли мені виповниться рік, а третю – у півтора року. Після першої операції лікарі не гарантували, що я житиму. Діти з таким діагнозом у 99 % випадків помирають. Проте батьки підписали згоду на такі операції.

Після останньої операції хірург нагадав батькам, що шанси на виживання були невеликі, і сказав: «У вашої дитини розійшовся шов. Це смерть. Я не знаю, чим вам допомогти. Приносьте завтра новий костюмчик, щоб його забрати. До ранку він не доживе».

Мої батьки вийшли на вулицю. Біля лікарні був невеликий парк з лавками, де відвідувачі зустрічалися із хворими. Вони

сіли на одну з лавок і всю ніч молилися. Тато промовив: «Господи, нехай буде воля Твоя. Якщо він має жити, то нехай живе, а якщо ні, то забори його». Як було важко моїй мамі, коли батько попросив: «Ти маєш сказати Богу: «Нехай буде воля Твоя». Доки ти цього не зробиш, Бог не втрутиться!» І вона промовила: «Так, Господи, нехай буде воля Твоя!» Рано-вранці вони купили дитячий костюмчик, як сказав лікар, і приїхали до мене.

У відділенні їх зустріла медсестра: «Я не знаю, що сталося, але ваш син почав дихати і приходить до тяти. Помітивши, що щічки стали рожевими, я його погодувала». Так я почав одужувати. Згодом мене в цьому костюмі фотографували у фотосалоні разом із братом.

Слід зазначити, що перед операцією до нашої церкви прийшла одна жінка. Вона побачила страждання мого тата і сказала: «Якщо Бог є, нехай Він зцілить вашого сина. Тоді я прийду до вашої церкви і прийму хрещення». І вона дотримала слова.

Минули роки, я виріс. Наслідки після операції, на жаль, залишилися. У мене набутий дитячий церебральний параліч. Я часто запитував батька: «Чому я не такий, як усі?» Якось він запитав у відповідь: «Ти справді хочеш дізнатися?» «Так», – рішуче промовив я. «Ось тобі диск. Подивися й отримаєш відповідь», – сказав тато.

На диску був фільм про Ніка Вуйчича, людину без рук і ніг, яка жила повно-

цінним і щасливим життям, що часто недоступне здоровим людям. Я вийшов із кімнати в сльозах. Батько подивився на мене і запитав: «Отримав відповідь?» «Так», – промовив я і більше ніколи не ставив це запитання.

Я зрозумів, що можу сказати «дякую» Богові. Дякую за те, що в мене є руки й ноги, хоч і не такі, як у всіх, але я ходжу. Слава Богу, у мене є все для повноцінного та щасливого життя: сім'я, друзі. Я працюю, люблю Бога, ходжу до церкви.

Бог зацікавлений у щасті кожної людини. Він намагається спасти людей через різні обставини. Він наповнює наше життя глибоким сенсом. У вічності ми зустрінемося з Господом, і Він скаже нам: «Я допустив це у твоєму житті, щоб спасти ще одну людину». Довіртеся Богові – і Він благословить вас».

**Людмила
Яблучкіна**

БЛАГОСЛОВЕННЯ, загорнуте у проблему

Хочу розповісти досвід, як Бог відповів на моє прохання про роботу. Тоді я закінчила університет за спеціальністю «Соціальна робота» і переїхала до маленького містечка з високим рівнем безробіття. Я розуміла, що всі гарні місця, мабуть, уже давно зайняті. Тоді ми з мамою проживали разом і мене влаштовувала невелика зарплата. Та коли з'являлася вакансія, одразу ж на неї претендував хтось інший.

Буває, що Бог загортає благословення у проблему. Так, проблема виникла. Мені

знадобилося 36 000 рублів на термінове відновлення здоров'я. Тоді це були великі гроші. Досі пам'ятаю, як після прийому в поліклініці я стояла посеред міста і, звернувши погляд до неба, промовила: «Боже! Мені потрібно 36 000 рублів. Це важливо саме зараз. До того я скромно просила Тебе дати мені будь-яку роботу. Тепер мені потрібна робота з високою заробітною платою, щоб я могла розрахуватися за лікування. Господи, мені потрібна така робота, щоб «закріпити» свій університетський диплом. І хотілося б навчитися працювати на комп'ютері». Тоді, десять років тому, у мене не було ноутбука і я вважала його розкішшю.

Згодом я зрозуміла, що Бог справді чує кожне моє слово. Кажуть, що віра – це дар Неба. І Бог дав мені цей дар. Уже під час молитви з'явилася впевненість, що незабаром проблема розв'яжеться. За декілька днів до цього я обійшла всі можливі місця, де могла би працювати: пенсійний фонд, соціальний захист, податкову інспекцію, адміністрацію, заходила в різні приватні організації. Скрізь мені відмовили. У соціальному

захисті уважно подивилися мій диплом і сказали: «У вас чудові оцінки. Проте ми готуємо свої кадри і не потребуємо нових фахівців». Однак за два тижні мені зателефонували із соціального захисту і запросили на стажування. Там я працювала рік, отримуючи максимальну зарплату в місті для молодого фахівця.

Бог дав усе, чого я потребувала. На новому робочому місці я виконувала роботу секретаря начальника, тому багато працювала за комп'ютером: діаграми, таблиці, звіти, офіційні листи. Я стикалася з багатьма людьми, як в особистій розмові, так і телефоном, ми разом розв'язували їхні проблеми. Робота була за фахом. Я відновила своє здоров'я, адже мала чим оплатити лікування. Слава Богу!

Ще двічі я шукала роботу на своїх умовах, і ці випадки також незвичайні. **Просіть у Бога розуміння того, що вам справді потрібно, і твердої віри в Його доброту, адже «все можливе віруючому».**

**Наталя
Царегородцева**

Бог исцелил меня В ПУСТЫНЕ

В 1987–1989 гг. я служил в Советской армии в пустыне Каракумы, Туркменистан. Летом там изнуряющая жара 50–58°C в тени, и обычно в августе-сентябре ребята болели либо гепатитом, либо тифом. Болезнь не обошла стороной и меня. Я заболел гепатитом, и меня положили на обследование в госпиталь при нашей части. После обследования меня направили в госпиталь в Ашхабад. На следующий день я должен был ехать на лечение.

От моей покойной мамы я знал только молитву «Отче наш». До тех пор у меня не было побуждения помолиться. Тогда я не понимал, что Дух Святой побуждал меня к молитве. Время было атеистическое, безбожное, и чтобы меня никто не видел, я пошел в небольшой парк из саксаулов, пустынных кустарников, и там, встав на колени, помолился своими словами об исцелении. Господь ответил мне на следующий день. Я был здоров. Свершилось первое видимое чудо в моей жизни.

Я был далек от Бога, но Он нашел меня в пустыне. Военный врач снова обследовал меня и сказал: «Не понимаю: ты больной или уливается от

службы?!» Он заставил меня еще раз сдать все анализы, и я, слава Богу, был здоров.

После армии, уже на гражданке, я проходил медкомиссию, и врач УЗИ спросил меня: «Вы когда-то болели гепатитом?» Я ответил, что и да, и нет. Врач удивленно сказал, что такое невозможно. Я ему ответил: «В моем случае возможно!», – и рассказал историю о чудесном исцелении. Он был поражен до глубины души. Я засвидетельствовал доктору о живом Боге. В конце обследования я спросил: «Как вы узнали, что я был болен гепатитом?» Он ответил: «У вас искривлен желчный пузырь». Это было для меня еще одно свидетельство того, что я был болен и Бог меня исцелил. Слава Господу за его чудесное исцеление!

После армии я начал искать истину. Посещал служения православных, баптистов, пятидесятников, свидетелей, сравнивал проповеди со Священным

...Я был далек от Бога, но Он нашел меня в пустыне...

Писанием и видел, что не все соответствовало Слову Божьему. Наконец попал в Церковь Остатка Божьего, христиан адвентистов седьмого дня, и душа моя обрела покой, потому что их вероучение основывается только на Библии. В 1993 году я принял крещение в Адвентистской церкви.

Бог нашел меня в пустыне Каракумы и исцелил. Он помог моей израненной душе найти смысл жизни – Господа Иисуса Христа! Ему одному вся слава, хвала и честь!

**Анатолий
Иванченко**

Я ЗАВЖДИ ПОРУЧ

Хочу розповісти досвід, який пережив із Богом. 31 березня минулого року я з моєю старшою донькою Кароліною та сином Марком поверталися із Західної України. Ми купили обладнання для нашої сімейної пекарні й поверталися до Києва через Карпати. Я був дуже втомлений, адже провів за кермом близько 20 годин. До того ж навігатор повів нас короткою, але більш небезпечною дорогою. Оскільки я не знав дороги, то довірився додатку в телефоні.

Ми їхали крутими гірськими серпантинами, які не освітлювалися, і дорога справді була дуже небезпечна. Якоїсь миті я відволікся, і ми проїхали поворот, повернувши не на ту дорогу. Проїхавши декілька кілометрів, я вирішив розвернутися, бо програма показувала величезний гак у десятки кілометрів, який нам довелося б зробити і втратити декілька годин нашого часу.

Переконавшись, що попереду і позаду немає машин, я почав здавати назад,

не розрахував дистанцію, і моє авто почало затягувати в прірву. До того ж верстат вагою 400 кг був позаду мікроавтобуса, і через це наш автомобіль став некерованим. Мене дедалі більше затягувало в прірву з дороги, і раптом я зрозумів, що шансів виїхати не маю. Авто майже висіло передніми колесами вгору і почало нахилитися набік.

Мені здавалося, що варто зробити один неправильний рух – і моя машина боком полетить з гори. Я сказав доньці, щоб вона бігла на дорогу і зупиняла автомобілі. Коли я залишився сам у

машині, почав голосно благати Бога: «Ісусе, спаси нас!»

Зупинилося декілька машин, люди оточили нас, але ніхто нічого не міг зробити. Люди щось радили, але ситуація ставала дедалі небезпечною та безвихідною. У мене немає досвіду водіння в горах, і це зіграло зі мною злий жарт. Тут я помітив, що до моєї машини підійшов хлопець і впевненим рухом відчинив двері. Він наказав мені пересісти на пасажирське сидіння та впевнено сів за кермо мого автомобіля.

МИ НІЧОГО НЕ МОЖЕМО БЕЗ БОГА

Я переважно молюся за інших людей, за тих, хто в Церкві лише формально, хто не знає Бога, про відродження церкви. Для себе прошу злиття Святого Духа й Божого керівництва.

Одного разу мені потрібно було залити бетон біля будинку. Я привіз сухий бетон у мішках по 40 кг, орендував бетономішувач і щойно почав працювати біля проїжджої частини, як, піднімаючи наступний мішок, відчув, що в мене затискає нерв у спині. Десять років тому я «зірвав» спину, і відтоді періодично хребет защемляє так, що рухатися або ж встати вдається з великим зусиллям. Працював я, звісно, зі спеціальним поясом, але виникла ця проблема.

Я повільно пішов у гараж, став на коліна і почав просити зцілення в Бога. Під час молитви мені спало на думку: «Іди і працюй, з молитвою звертаючись до Господа». Закінчив молитися – трохи полегшало, але я вирішив поберегти спину. Почав шукати в інтернеті, де купити готовий бетон. Це коштує до-

рожче, але, думаю, з Божою допомогою розрівняю бетон. Проте виявилося, що на ту годину вже ніхто не приймав замовлень. Вирішив найняти погодинних працівників. Нікого не знайшов.

У мене більше не було варіанту, як працювати самому, оскільки бетон не можна було залишати. Я почав працювати з постійною молитвою і вдячністю за те, що Господь дає сили та зцілює. З Божою допомогою до вечора встиг залити необхідну кількість бетону.

Раніше в такому стані я не міг нічого робити, допоки не потрапив до лікаря. У цьому випадку була очевидна Божа допомога і Його втручання. Адже була думка: «Іди і в немочі свій починай працювати, а Бог допоможе». А я вирішив пошукати інші варіанти і, доки шукав, втратив декілька годин, аби вчасно завершити роботу.

Коли ми мешкали в Лабінську Краснодарського краю, одна жінка розповідала про літню сестричку із церкви, якій не було кому допомогти. Потрібно було прополоти картоплю. З молитвою «Боже, допоможи» вона почала працювати на городі. У процесі роботи вона постійно молилася. Коли залишилося прополоти один рядок, вона, повіривши

у свої сили, промовила: «Боже, дякую Тобі, тепер я вже сама закінчу». Невдовзі їй стало так погано, що довелося викликати швидку допомогу. Самовпевненість бабусі нагадала, що без Бога ми справді нічого не можемо.

Господь настільки милостивий, що дає нам все необхідне і без особливого прохання. Нам слід покладатися на Його керівництво і пам'ятати, що без Бога ми нічого не можемо.

Олексій С.

Далі почалося незрозуміле, тому що пояснити це неможливо. Порушуючи всі закони фізики, він по 10-15 сантиметрів почав рухатися до дороги. Мені здавалося, що ми ось-ось перекинемося, але впевнений вигляд хлопця мене заспокоював, і мій страх минав. Урешті-решт ми виїхали на дорогу.

Я та хлопець, який урятував нас, сиділи кілька хвилин мовчки. Подивившись на нього, я почав дякувати йому за допомогу, за порятунок і сказав, що якби він не опинився поряд, то, найімовірніше, сталася б трагедія. Він витримав паузу, повернувся до мене та промовив: «А я ж завжди поруч. Невже ти не знав про це?» Я замовк від сказаних ним слів. Потім він вийшов з авто і попрямував у темряву ночі. Оскільки це був неосвітлений гірський серпантин, я зрозумів, що він не один з водіїв машин, які зупинилися. Я щось кричав йому вслід, але він уже нічого не говорив, а лише помахав мені рукою.

Господь завжди поряд із нами. Він завжди дбає про Своїх дітей. Він наказав Своїм ангелам піклуватися про нас. Слава Йому! Після цієї ситуації мені стало страшно грішити, адже усвідомлення того, що Бог постійно поряд, стало реальним у моєму житті.

В'ячеслав Бодров

Встреча с Иисусом

Моя бабушка, будучи слепой, была замужем за недобрим человеком. Ее муж сделал ее жизнь очень трудной. Он издевался над ней каждый день и использовал для этого каждую возможность. Но в 76 лет он покаяться и пришел к Иисусу Христу. Я никогда не забуду, что он сказал перед крещением: «Я мог спорить против доктрин Церкви и вопроса десятины, обвинять и спорить с церковью по многим другим вопросам, но я не мог сказать против жизни моей жены ничего. День за днем, несмотря на все мои претензии, она оставалась любящей, доброй, все прощала. Если это то, что делает Бог через человека, и то, что делает Бог через человека, я хочу знать этого Бога и верить в Него». Этот некогда жестокий человек стоял на коленях перед своей женой, просил прощения и плакал, когда его крестили.

Пусть каждый день, каждое богослужение будут для каждого из нас временем посещения горы Преображения и временем, когда мы встречаемся с Иисусом и изменяемся, смотря

на Него. «Мы же все открытым лицом, как в зеркале, взираая на славу Господню, преобразуемся в тот же образ от славы в славу, как от Господня Духа» (2 Кор. 3:18).

Святослав Л.

Слишком часто не прощаем

Мы друг друга слишком часто не прощаем,
Даже больше, не стараемся простить.
Мы свои грехи почти не замечаем,
Нам важнее других в ошибках уличить.

Не прощаем, потому что сердцу больно,
Только боли мы не чувствуем чужой.
И черствеет безвозвратно и невольно,
И становится холодным мир большой.

Мы от злости забываем часто Бога.
Он прощал, оставив место доброте.
Злость в душе рождает вечную тревогу,
От обиды в сердце места нет мечте.

А рискните отпустить свои обиды
И поймите: жизнь других не ваша жизнь.
Слишком хрупкие сердца под внешним видом,
В поединке сердца с разумом сошлись.

А давайте не считать ошибки брата
И друзей своих ошибки не считать,
Эгоизмом радость прежняя измята,
Перемены нужно с сердца начинать.

Мы друг друга слишком часто не прощали.
Если так, тогда и нас нельзя простить.
Если б боль друг друга чаще замечали,
То не только бы себя могли любить.

Ирина Самарина

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:

UA753808050000000026006149457

МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

МУДРОСТЬ или БОГАТСТВО?

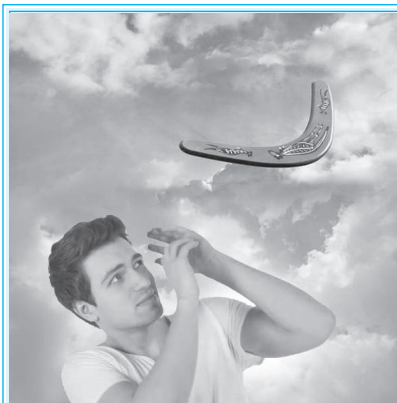
*В каком случае ты был бы
счастливее: если бы родился
бедным гением или богатым,
но не очень умным?*

Одна по-настоящему талантливая женщина ответила на этот вопрос, сказав: «Если бы мне пришлось выбирать: быть умной и бедной или богатой и глупой, я бы выбрала ум и бедность. Когда у человека есть мудрость, он может найти способ обрести богатство, если хочет. Но богатый человек, которому недостает мудрости, легко потеряет все свое состояние при

первой же встрече с мошенником. И у него не хватит ума его вернуть».

Слова этой женщины созвучны с мнением царя Соломона: «Приобретение мудрости гораздо лучше золота, и приобретение разума предпочтительнее отборного серебра» (Притч. 16:16). И эта женщина, и царь Соломон согласны с тем, что истинное счастье не зависит от количества золота и серебра. Но оно также не зависит от мудрости и больших знаний. Настоящее счастье мы обретаем только тогда, когда принимаем решение быть послушными Богу и любить других людей.

« Коли
перегинаєш
палку,
отримуєш
бумеранг. »

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТІЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Можлива оплата картою «eПідтримка»

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, В. Кривий
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10—А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.